

Bilag til bet. o. f. t. finanslov for 1993

Der er sket en successiv forøgelse af antallet af institutioner, som tildeles selvstændig likviditet. I forsøgsårene 1990 og 1991 var fem hovedkonti (alle statsvirksomheder) omfattet af ordningen. Fra 1992 omfatter ordningen 37 hovedkonti, der beløbsmæssigt omfatter omkring en tredjedel af det statslige udgiftsbudget.

Styrelser med stor opsparing/store genbevillinger på indtrædelsestidspunktet har mulighed for at opnå en rentegevinst af denne opsparing.

Rentegevinstens størrelse afhænger endvidere af, hvor aktivt styrelserne søger at foretage likviditetsforskydninger, der giver rentegevinst – det vil sige, i hvilket omfang de udskyder udbetalinger og fremrykker indbetalinger til det for staten mest fordelagtige tidspunkt.

Desuden er det en meget væsentlig faktor for størrelsen af det statsfinansielle provenu på kortere sigt, hvor hurtigt institutionerne forbruger deres rentegevinst.

Den på FFL 1992 optagne indtægtsbevilling er baseret på et antal beregningsforudsætninger vedrørende de ovenstående forhold, som er fastsat ud fra vurderinger af statsinstitutionernes adfærd, og som derfor er behæftet med en vis usikkerhed. Det helt afgørende er, i hvor høj grad institutionerne allerede i 1992 ændrer adfærd som følge af overgangen til selvstændig likviditet.

Spørgsmål 7:

»Også for denne konto, der blev budgetteret med en negativ udgift på 140 mill. kr. i 1992, udbedes en redegørelse for, om de forudsatte mål er nået.«

Svar:

Budgetforbedringen på denne hovedkonto hidrører fra den i november 1991 indgåede aftale om formidling af indbetalinger til staten.

I aftalen er det fastslået, at betalingen for betalingsformidlingen som hovedregel er to floatdage, dvs. dage hvor de formidlende pengeinstitutter opnår en forrentning. Et overslag over det hidtidige antal floatdage udarbejdet af Danmarks Nationalbank muliggjorde en beregning af det sparede antal floatdage som følge af aftalen, ud fra hvilket budgetforbedringen blev beregnet under antagelse om en rentesats på 9,5 pct.

Budgetdepartementet har ikke hidtil fundet anledning til at ændre de antagelser, som budgetforbedringen blev beregnet på grundlag af, når bortses fra, at den af Nationalbanken opgjorte dag-til-dag pengemarkedsrente er steget fra ca. 9,5 pct. til ca. 11 pct. siden efteråret 1991.

*Spørgsmål 8:**Ad § 35.11.33. Effektivisering af Statens Indkøb*

»Har effektiviseringen medført den på FFL 1992 forudsatte besparelse på 70 mio. kr.?«

Svar:

Besparselsen vedrørende en effektivisering af statens indkøb indgik i aftalen om finansloven for 1992. Baggrunden for besparelsen var, at Finansministeriet i 1991 havde gennemført en undersøgelse af statens indkøbsvirksomhed.

Undersøgelsen tydeliggjorde tre forhold:

- Personaleforbruget i forbindelse med indkøbsfunktioner i staten er meget stort.
- Statens rammeaftaler udnyttes ikke optimalt, selv om disse netop er indgået for at sikre staten de størst mulige rabatter m.v. på grund af det meget store samlede statslige indkøb.
- Mulighederne for udbud og udlicitering udnyttes ikke i tilstrækkeligt omfang.

Det samlede besparelspotentiale overstiger langt de 70 mill. kr., som indgik i finanslovaftalen, selv når man ser bort fra mulighederne for udbud og udlicitering.

Finansministeriet udsendte i begyndelsen af året et cirkulære, hvori besparelsen på de 70 mill. kr. blev fordelt på ministerier på baggrund af deres udgifter til køb af fremmede tjenesteydelser samt erhvervelse af materiel. Endvidere udsendtes en vejledning til samtlige statsinstitutioner med forslag til, hvordan indkøbsfunktionen kan effektiviseres, for derved at sikre

- de bedste og billigste indkøb,
- den bedst mulige tilrettelæggelse af indkøb, og